

AFSCHEID VAN RAJNEESHPURAM

Te snel liep het Eerste Internationale Festival in Rajneeshpuram, Oregon, VS, ten einde. Net als zoveel andere sannyasins wilde ik daar het liefst blijven, bij Osho, zoals dat ook in Poona het geval was. Maar de strenge Amerikaanse immigratieregels maakten dat vrijwel onmogelijk. En het was niet de bedoeling om een nieuwe commune op te zetten met honderden illegale buitenlanders. Sommige sannyasins wilden proberen om op eigen krachten, buiten de Ranch om, een legale status en groene kaart te bemachtigen en daarmee naar Rajneeshpuram terug te keren. Anderen gingen terug naar Europa, Australië en Latijns Amerika, waar in veel landen en steden steeds meer communes ontstonden. Ook in Amsterdam. Ik had gehoord dat de sannyasins daar van de gemeente een oude gevangenis gehuurd hadden aan de Havenstraat en daarin een commune hadden opgezet. Men had mij verzekerd dat ik er welkom was.

Het festival had ons allemaal het gevoel gegeven dat we een wereldorganisatie waren. Een internationale broederschap, geïnspireerd door Osho. Dat we iets zouden kunnen veranderen in de wereld. Meer vrede, liefde en harmonie. Zo voelde ik dat heel sterk. Met weemoed namen we afscheid van onze Meester en in de bussen terug naar Portland werd door veel mensen een traantje gelaten.

Van Portland nam ik de Greyhound bus naar Seattle, een mooie havenstad benoorden Portland, waar ik vrienden had. Zij vertelden me over de alternatieve Green Turtle bussen, waar je in kon slapen en die een ongewone route reed door mooie natuur en landschappen en die ook geen haast hadden. Dat klonk fantastisch en ik besloot om met de 'Groene Schildpad' terug naar New York te gaan. Tenslotte had ik ook geen haast. De grote bus die mij oppikte bij een parkeerplaats in de stad bleek van binnen verbouwd te zijn. Het achterste gedeelte bestond uit een platte verhoogde vloer, waar je op kussens kon zitten en slapen. In het voorste gedeelte waren stoelen. Aan boord trof ik een groep vrolijke jongens en meisjes. Jong, alternatief volk met veel lang haar en een ecologische kijk op het leven en de planeet. Overal lagen slaapzakken en rugzakken. Er heerste een hippiesfeer van vrijheid en er was een gitaar aan boord waarbij we protestliedjes zongen.

Er waren twee baardige chauffeurs die elkaar aflostten en met de groep de route overlegden. Elke ochtend bogen we ons over de kaart en goede ideeën voor mooie plekken werden besproken. Daarna ging de pet rond voor het eten dat onderweg gekocht zou worden. Kooktips en koks waren welkom. We hielpen allemaal mee met de voorbereidingen. Er was een gastoestel, pannen en een grote uitvouwbare tafel. Iedereen had zijn eigen bord, mok en bestek. We stopten zoveel mogelijk bij riviertjes en meertjes om te zwemmen, waarbij niemand de moeite nam om zwemkleding aan te trekken dat weer gedroogd moest worden. We voelden ons heerlijk vrij in de natuur. Ook de lichamelijke behoeften werden in de vrije natuur achter bosjes gedaan. Amerika is prachtig, met eindeloze velden, vergezichten, bossen en bergen. Een hoogtepunt voor mij was de rit door het Yellow Stone National Park. De grillige, gele, oeroude rotsformaties en dampende, hete zwavelpoelen waren indrukwekkend. De aarde is er onrustbarend levend en machtig en ik voelde me nietig. De reis had tien dagen geduurd en was een van de leukste busreizen die ik ooit heb gemaakt.

In New York nam ik een kamertje in een klein hotel, waar ik me lang en grondig douchte. Twee dagen later had ik, met mijn open retourtje, een vlucht kunnen boeken naar Amsterdam, waar ik me wilde melden bij de commune in de gevangenis.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger'.
Door: Sanatan de Jongh Swemer